

12 blottlagda dikter

Bunden fast fri

Jag är en solitär.

Jag grönskar sällan om våren

Jag står vid forsens rand vid Hjälmarsstrand vid vattenfallets djupa då och

binder mig till skogen

binder mig till höjden

Jag binder mig till trädtopparnas egna fjäll. Till bottenhålornas vattenvägg. Till istapparnas evighetsblomma

Bortom dunkla nätter och stjärnevarv

Vid portar och marmorvalv

Invid svarta gryt och grävlingsspår

Bland järv och björn och älg och mård

Det kvittrar mer om våren men själens tröst om sårn, den allena den,
får en

djupt bedrövad själ att tvås ren

Så fågelns sång är ren men renare ändå är den

vars sång klingar ur ton

och människans not

Den vars evighet är lång

längre än människans evighetssång

Jag måste vara där för jag är solitär.

Ska Vi verkligen finnas?

Åar buktar och böjer, ormar sig fram

kråmar fuktar och böljar, formar en damm

Vårar suktar och sörjer, härmar ditt namn

Tårar fruktar och böljar, hämmar min famn

Hjärnspöke?

Jag orkar mindre

jag orkar ingenting snart jag blir hjärndöd

håret blåser iväg mej då mig själv.

Jag hoppas jag tänker fel

För jag saknar ihjäl oss

Jag önskar jag saknade ihjäl mig efter dig
önskar jag saknade ihjäl dig, för det låter fint
Men jag saknar ihjäl oss

Jag vill visa dig mig

Se upp på ekarnas kronor, förundra över tallarnas form
Raka
Osymmetriska med flera grenar åt syd
och knubbiga.
De bara växer upp och blir så där, de är inga vi formar
Tänk på det

Vågorna

Jag vill bli kär men vågar inte i dig igen
Kan du hjälpa mig våga?

Regn

Glädjens nederbörd
Släcker den förtärande elden

Kärlekens uppoffring

Nu börjar en fyrtio dagars vandring och skatorna bråkar utanför fönstret

Svart skugga

Tänk om vi bara är undernärda svältfödda
svultna på varandra
Hur beredda på motgång är vi då

I stunder när vi var övergödda
svullna på andra

Hur betedde vi oss då

Tänk om vi bara gästspelat

Jag märker hur du velar

Vad hade du velat?

svart skugga

vitt ljus

Var?

Vi är fastbunden och fri

I blixtnedslaget

i ljuva sommartid

i sommarhetta och rött,

i det stod vi som skulle komma att bli

första slutet

Alla kanskemän

alla män sen dess

alldeles för förstrött,

alla dem som gjorde att jag kom att bli

bränd och trött

Då. Satt. Jag

Då kände jag inget

Dånet gav åskan en röst

Där hade min känslighet blivit

utan tröst

Vi ska vara

Du vet mig

Jag vet dig igen

Hur kunde vi veta att vi kom att

trösta sluten

Kanske min vän

kanske skulle vi då

kunnat se fjärrans blå bölja,

porla och brusa till dess det kom att bli

andra början

VårLåt

Mitt i bruset

i islossningens tid

efter allt fruset

i isoleringens tid

Där lägger bäraren sitt vapen

längs steniga bottnar

som rinner genom landskapen

där menigen alltid bottnar

Mina fält upp på barmark

skänker honom frid

Minfälten täcks av våtmark

i förlossningens strid

På resande

Vägen leder tillbaks till dig